

Sygn. akt IV Cz 535/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie: SSO Mariusz Struski, SSO Jolanta Denizuk

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...)w M.

z udziałem Z. J. i K. J.

z nadzoru nad egzekucją z nieruchomości

na skutek zażalenia (...) w M.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku, XV Zamiejscowy Wydziału Cywilnego z siedzibą w M., z dnia 15 lipca 2013r., sygn. akt XV Co 70/13

postanawia:

oddalić zażalenie

Sygn. akt IV Cz 535/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy umorzył postępowanie egzekucyjne w zakresie nadzoru nad egzekucją z nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą o nr (...).

W uzasadnieniu, odwołując się do dyspozycji art. 823 k.p.c., Sąd I instancji wskazał, że od ponad roku wierzyciel nie dokonał czynności koniecznych do prowadzenia egzekucji z nieruchomości, albowiem od daty zajęcia tejże nieruchomości, tj. od dnia 29.06.2012r., nie złożył wniosku o dokonanie jej opisu i oszacowania, co w konsekwencji spowodowało konieczność umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa w trybie powołanego przepisu.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wierzyciel za pośrednictwem pełnomocnika, podnosząc w nim szereg zarzutów procesowych, polegających na naruszeniu przez Sąd Rejonowy „art. 212, art. 232 § 1, art. 278 § 1 i art. 359 w zw. z art. 13 § 2 i art. 823 zd. 2 k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, w tym przez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy oraz sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, w miarę możliwości przy zastosowaniu art. 359 § 2 k.p.c.

Na uzasadnienie podniesionych zarzutów wskazał w szczególności, że jego zdaniem Sąd Rejonowy nie wyjaśnił, kiedy została dokonana ostatnia czynność egzekucyjna, w jakiej wysokości była zaliczka na dokonanie opisu i oszacowania nieruchomości, o którą zobowiązał wierzyciela komornik, czy była ona potrzebna do dokonania tej

czynności w takiej wysokości. Dalej wskazał, że ostatnią czynnością egzekucyjną komornika było wezwanie wierzyciela z dnia 19.02.2013r. do uiszczenia zaliczki na biegłych, natomiast ostatnią czynnością wierzyciela – pismo z dnia 15.07.2013r., w którym pełnomocnik m.in. zakwestionował wysokość tej zaliczki. Nadmienił przy tym, że zgodnie z art. 278 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wezwanie biegłych następuje dopiero po wysłuchaniu stron, czego przed ustaleniem zaliczki komornik zaniechał. W ocenie skarżącego, na władzy publicznej ciąży obowiązek minimalizowania kosztów prowadzonej egzekucji, a postępowanie wbrew temu obowiązkowi godziłoby w art. 2, art. 45 ust. 1, art. 64 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw i podstawowych wolności. Dalej pełnomocnik wierzyciela wywodził, że nieustosunkowanie się komornika do złożonego pisma, w którym wskazano na możliwość uzyskania na rynku mniej kosztownej opinii biegłego, powoduje niezasadność zastosowania przez Sąd art. 823 k.p.c. Pełnomocnik, w odniesieniu do wysokości zaliczki, odwołał się także do spowolnienia wzrostu gospodarczego, bezrobocia i innych czynników ekonomicznych. Jego zdaniem w sprawie nie zaistniała przesłanka do umorzenia postępowania, „wobec czego zaskarżone postanowienie oprócz innych wskazanych na wstępie (zażalenia) przepisów narusza przede wszystkim art. 823 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie, całkowicie bezzasadne, w żadnej mierze nie prowadziło do podważenia zasadności zaskarżonego postanowienia, w związku z czym brak było podstaw do przychylenia się do wniosków w nim zawartych.

Godzi się bowiem zauważyć, a co uszło uwagi pełnomocnika, że na skarżącym ciąży z mocy art. 368 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. przy zast. art. 13 § 2 k.p.c. obowiązek uzasadnienia zarzutów, nadto wykazania, w przypadku podnoszenia uchybień procesowych, że naruszenie przez Sąd konkretnego przepisu procedury cywilnej miało wpływ na treść wydanego orzeczenia. W przeciwnym razie nieudolnie postawione zarzuty mogą stanowić li tylko głosową i subiektywną polemikę z prawidłową decyzją Sądu, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

Niemniej jednak przypomnienia wymaga, że zgodnie z dyspozycją art. 823 k.p.c., postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do jego dalszego prowadzenia lub nie zażądał podjęcia zawieszono postępowania. A zatem wskazany termin biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania – od ustania przyczyny zawieszenia. Celem przywołanego przepisu jest ochrona dłużnika przed ograniczeniem go w rozporządzaniu przedmiotem objętym egzekucją, gdyż postępowanie egzekucyjne, wkraczające w sferę majątkową dłużnika i wyłączające lub istotnie modyfikujące możliwości rozporządzania jego mieniem, nie może być prowadzone w czasie wykraczającym poza niezbędny czas do zaspokojenia interesu wierzyciela. Przepis ten ma zatem także charakter dyscyplinujący, ponieważ wymusza na wierzycielu aktywny udział w postępowaniu egzekucyjnym, w którym podjęcie określonych czynności egzekucyjnych wymaga jego inicjatywy lub współdziałania. Ich zaniechanie przez wierzyciela, w okresie przewidzianym w art. 823 k.p.c., uzasadnia wniosek, że nie jest on zainteresowany kontynuowaniem egzekucji, czego konsekwencją jest umorzenie z mocy prawa postępowania egzekucyjnego.

Tymczasem w niniejszej sprawie bezsprzecznym pozostaje, ponieważ wynika jednoznacznie z analizy akt sprawy KM 4827/11, że ostatnią dokonaną przez komornika sądowego czynnością było zajęcie nieruchomości objętej nadzorem sądowym. Wprawdzie, wbrew błędnemu przekonaniu Sądu I instancji, nieruchomość dłużnika zastała zajęta nie z chwilą dokonania czynności, co miało miejsce w dniu 29.06.2012r. (k.57 i 58 akt KM 4827/11), lecz z chwilą wezwania do zapłaty należności (k. 59 akt), jednak również ta czynność miała miejsce w dniu 29.06.2012r., dlatego też ustalenia tego Sądu w zakresie daty ostatniej czynności egzekucyjnej i rozpoczęcia biegu terminu, o jakim mowa w art. 823 k.p.c., są prawidłowe. Tym samym nie sposób zaaprobować stanowiska skarżącego, że ostatnią czynnością egzekucyjną było wezwanie wierzyciela do uiszczenia zaliczki na wydatki biegłego z dnia 19.02.2013r. (k. 75 akt KM 4827/11), od której uiszczenia komornik uzależnił dalsze prowadzenie egzekucji, ponieważ zarówno samo wezwanie, jak i opłacenie czynności nie jest odrębną czynnością procesową, lecz jedynie elementem tej czynności procesowej. Stwierdzić nadto należy, że czynnością potrzebną do dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego jest wniosek wierzyciela konieczny do tego, aby organ egzekucyjny mógł dalej prowadzić egzekucję z nieruchomości, a więc wniosek o oszacowanie nieruchomości, którego wierzyciel w niniejszej sprawie w ogóle nie złożył. Natomiast za wniosek we

wskazanym znaczeniu nie można uznać prośby wierzyciela o „obniżenie zaliczki na oszacowanie lokalu” (k.87 akt KM 4827/11).

Powyższe prowadzi do konstatacji, że w kontrolowanej sprawie wierzyciel ograniczył się wyłącznie do pisemnej korespondencji z organem egzekucyjnym i zaprezentowania własnego stanowiska na temat wysokości zaliczki na poczet wynagrodzenia dla opinii biegłego, który miał przeprowadzić oszacowanie nieruchomości. Co znamienne, wierzyciel, nie zgadzając się z wysokością tej zaliczki, nie zaskarżył jednak czynności organu egzekucyjnego w trybie art. 767 § 1 k.p.c. Zważyć w tym miejscu należy, że skarżący przez cały ten okres korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Jeśli więc nie podjął dostępnych kroków prawnych, a ograniczył się jedynie do niemającej znaczenia proceduralnego polemiki, musiał się liczyć z konsekwencjami swojego zachowania.

W tym stanie rzeczy, wobec bezczynności wierzyciela uniemożliwiającej dalsze prowadzenie egzekucji, za bezzasadne, wręcz nieuprawnione należy uznać podniesione w treści zażalenia twierdzenia o naruszeniu przez Sąd Rejonowy przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, czy Konwencji praw człowieka i podstawowych wolności, jak również przepisów procedury cywilnej, zwłaszcza art. 823 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego, całkowicie bezzasadne zażalenie należało oddalić, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.